ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΑΤΑ·ΙΔΡΩΜΕΝΟΣ καὶ πεινασμένος ὁ φτωχὸς ζευγᾶς, ἔμπηξε τὸ ἀλέτρι του στὸ νῶμα, ξέζεψε τὰ ἄλογα νὰ ξεμουδιάσουν καὶ τράβηξε κάτ' ἀπ' τὸν ἴσκιο τοῦ δένδρου.

Ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ δισάκκι γιὰ νὰ βγάλη τὸ μαῦρο κριθαρένιο ψωμί του, μὰ ἀμέσως ὀτάθηκε ζαφνιασμένος: Τὸ ξερὸ μισοκάρβελο εἶχε κάνει φτερὰ μυστηριωδῶς!

—Καλὴ δουλειὰ κι' αὐτή! μουρμούρισε. Κανένας δὲν ἤρθε ἐδῶ ἀπ' τὸ πρωῖ, κι' ὅμως κάποιος μοῦκλεψε τὸ ψωμί!...

—Γιὰ νὰ δοῦμε!... Θὰ θλαστημήση ἄραγε ὁ φουκαρᾶς; μουρμούριζε τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἕνας τσαχπίνης μικροδιαβολάκος, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀπαρατήρητος εἶχε κλέψει τὸ ψωμὶ τοῦ ζευγᾶ.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω; ἐξακολούθησε νὰ μουρμουρίζη ὁ ἀγαθὸς χωρικός. Ἔ, ὅποιος μοῦ τὸκλεψε, θὰ πεινοῦσε φαίνεται κι' αὐτός... Ἄς τὸ φάη λοιπὸν στὴν ὑγειά μου, κι' ὅσο γιὰ μένα δὲν θὰ πεθάνω θέβαια ἀπ' τὴν πεῖνα!

Τὸ διαβολάκι, κρυμμένο καθὼς ἦταν πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὰ καμώματα τοῦ χωρικοῦ καὶ χολόσκαζε:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸ πάρη ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ θλαστημήση καθόλου; ψιθύρισε ξανά. Καὶ θλέποντας, ὅτι ὁ χωρικὸς ἤπιε νεράκι μὲ ἐγκαρτέρησι κ' ἔπειτα ξανάπιασε τὸ ἀλέτρι του, ἔτρεξε κι' αὐτὸς νὰ συμβουλευθῆ τὸν ἀρχιδιάβολο.

—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν μπορῆς νὰ κολάσης ἕναν ἀμάθητο παληοχωριάτη ; ξεφώνισε θυμωμένος ὁ ἀρχιδιάβολος. Ἀλλοίμονό μας ἂν συνηθίσουν ἔτσι κι' αὐτοὶ κι' ἡ γυναῖκες τους... Μαῦρα κεσάτια τότε θὰ μᾶς δέριουν, ἐνῶ ὁ Παράδεισος θὰ πλημμυρίση ἀπὸ ἀνθρώπους! ..

—Καὶ τί νὰ κάνω, ἀφεντικό; ρώτησε τρομαγμένος ὁ μικροδιαβολάκος.

—Νὰ κόψης τὸ λαιμό σου! ξαναφώναξε ὁ ἀρχιδιάβολος. Σοῦ δίνω προθεσμία τρία χρόνια κι' ἂν δὲν μπορέσης νὰ κολάσης μέσα σ' αὐτὰ τὸν ζευγᾶ, θὰ σὲ λούσω μὲ ἁγιασμό, κακεμοίρη μου... Δίνε του τώρα, καὶ τὸ νοῦ σου!...

Ἡ φοβέρα τοῦ λουσίματος μὲ τὸ Ἅγιο Νερό, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της κι' ὁ μικροδιαβολάκος τσακίστηκε νὰ ξαναγυρίση στὴ γῆ, θιαστικὸς κι' ἀποφασισμένος νὰ νικήση.

Ἔχοντας τώρα στὸ διαβολικὸ μυαλὸ του ἕνα πραγματικῶς διαβολικὸ σχέδιο, μεταμορφώθηκε σὲ ἀγαθὸ ἐργάτη καὶ πῆγε νὰ συναντήση τὸν ζευγᾶ. Ἀπὸ ψιλοκουβέντα σὲ ψιλοκουβέντα, κατάφερε νὰ τὸν πείση νὰ σπείρη γεννήματα σὲ βαλτώδη μέρη. Κι' ἔτσι, ἐνῶ ἡ χρονιὰ πέρασε ξερὴ καὶ καταστρεπτικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους χωρικούς, ὁ ζευγᾶς θέρισε τὰ χωράφια του γεμάτα ὀπὸ ἄφθονο κι' ἐκλεκτὸ καρπό!...

Τὴν ἑπόμενη χρονιά, ὁ ζευγᾶς, σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλὴ πάντοτε τοῦ διαβολοεργάτη του, ἔσπειρε στὶς θουνοπλαγιές. Ἡ χρονιὰ κύλησε καταστρεπτικὴ ἀπ' τὶς πλημμύρες καὶ τὶς θροχές, κι' ἔτσι ἐνῶ τὰ γεννήματα τῶν ἄλλων παρασύρθηκαν ἀπ' τὰ νερὰ ἢ σάπισαν, ὁ ζευγᾶς θησαύρισε τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἤξερε ποῦ νὰ διαθέση τὰ πλούτη του!

—Ἀγόραση μπόλικα κρασιὰ τουλάχιστο·, καϋμένε! συμβούλευσε ὁ διαβολάκος τὸν πλούσιο πειὰ ζευγᾶ. Ἔτσι, κι' ἐσὺ θὰ εὐφραινεσαι πίνοντας, καὶ τοὺς ἄλλους θὰ κερνᾶς!...

Ἡ συμβουλὴ ἔπιασε, καὶ ὁ μικροδιαβολάκος φώναξε κρυφὰ κοντά του τὸν ἀρχιδιάβολο:

—Ἐδῶ τώρα νὰ ἰδῆς τί πατιρντὶ θὰ γίνη! τοῦ εἶπε περήφανα γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Καὶ πραγματικὰ κρυμμένοι οἱ δυὸ «Ὀξαποδῶ» ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν συνέχεια. Εἶδαν λοιπὸν τὸν ζευγᾶ, ντυμένο μὲ πολυτελέστατα φορέματα, νὰ στέλνη προσκλήσεις γιὰ γλέντι σὲ ὅλους τοὺς πλουσίους ποὺ ἄλλοτε τὸν περιφρονοῦσαν.

Ἐκεῖνοι πάλι, θαμπωμένοι ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἄλλοτε ταπεινοῦ ζευγᾶ, θεώρησαν τιμή τους νὰ πᾶνε καὶ τὸ γλέντι στήθηκε γερό. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἡ γυναῖκα τοῦ ζευγᾶ, ντυμένη μὲ ὑπέροχες τουαλέττες, ἀλλὰ ἀδέξια καὶ χονδροειδής, ὅπως πάντα, σβάρνισε μὲ τὸ χέρι της ἕνα ποτήρι μὲ κρασὶ καὶ λέρωσε τὸ τραπεζομάντηλο.

—Νά, στραβοποῦλι τοῦ διαβόλου! φώναξε ὁ πρῶην ζευγᾶς, θυμωμένος. Γιὰ ξέπλυμα μπουγάδας τὸ πέρασες τὸ κρασάκι γιὰ νὰ τὸ χύνης ἔτσι;...

—Περίφημα, ἴσαμε δῶ!... ψιθύρισε ὁ ἀρχιδιάβολος στὸν διαβολάκο. Ἀρχίζουμε καθὼς βλέπω, θαυμάσια!...

—Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη, ἀφεντικό!... μουρμούρισε ἐκεῖνος, τρίβοντας μὲ καμάρι τὰ νυχωτὰ δάχτυλά του. Ἔχεις νὰ ἰδῆς ἀκόμα ντραβέρι, ποὺ θὰ νομίσης πὼς ὀνειρεύεσαι!...

Ὁ Λέων Τολστόη

Εἶχε δίκαιο ὁ μικροσκοπικὸς ἐκεῖνος τραγοπόδαρος, γιατὶ λίγη ὥρα μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ ἐπεισόδιο, πέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνας πεινασμένος καὶ κουρελλιάρης γεροντάκος. Ἀκούγοντας ὁ καϋμένος τόσο θόρυβο καὶ τόσα ξεφαντώματα στὸ σπίτι τοῦ ζευγᾶ, τρύπωσε κι' ἐκεῖνος μέσα καὶ ὀτάθηκε σὲ μιὰ γωνιά, ταπεινός.

—Ὦ, διάβολε! γκρίνιασε ὁ ζευγᾶς μόλις τὸν εἶδε. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, νὰ ταΐζουμε καὶ νὰ ποτίζουμε ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς ἀλῆτες!

Καί, γυρίζοντας τὴν πλάτη στὸν ἄτυχο ζητιάνο, ποὺ ξεροκατάπινε τὸ σάλιο του, ἄρχισε νὰ πίνη κρασὶ καὶ νὰ χαριεντίζεται μὲ τοὺς ἄλλους μισομεθυσμένους ἀρχοντάδες.

—Δυὸ φορὲς περίφημα! ξεφώνισε μὲ χαρὰ ὁ ἀρχιδιάβολος στὸν ὑποτακτικό του. Μωρέ, πῶς σοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς ἀποκτηνώσης μὲ κρασί, ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόσο θρήσκους κι' ἐγκρατεῖς προηγουμένως χωριάτες!

—Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα, καπετάνιο! οὔρλιαξε κατενθουσιασμένος ἀπ' τοὺς ἐπαίνους τοῦ προϊσταμένου του ὁ διαβολάκος. Τοὺς βλέπεις; Πρὶν πιοῦν κρασί, ἦσαν σὰν τ' ἀρνάκια καλόβολοι καὶ ψυχόπονοι... Μὲ τὸ πρῶτο-δεύτερο ποτήρι, ἔγιναν δξύθυμοι καὶ ὕβρισταί... Μὲ τὸ τρίτο-τέταρτο τώρα, εἶνε σὰν ἀλεποῦδες πονηροί, ποὺ κουνοῦν τὴν οὐρά τους ὕπουλα κι' ἀλληλοχαριεντίζονται... Στὸ πέμπτο-ἕκτο θὰ γίνουν λύκοι καὶ θ' ἀλληλοφαγωθοῦν, παρατῶντας στὴν ἄκρη τὶς κολακεῖες κι' ἀρχίζοντας τὸ θρισίδι... Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὕστερα, θὰ λυσσάξουν σὰν γουρούνια, θὰ γρυλλίσουν καὶ θὰ κυλιστοῦν στὸν θοῦρκο τῆς θλαστήμιας καὶ τῆς κατάρας... Ἔ, τότε θὰ γίνουν κτήματά σου, ἀφεντικό, καὶ θὰ μπορέσης νὰ τοὺς μπαλλάρης σὰν ἐμπόρευμα γιὰ τὰ καζάνια μας!

Ὁ ἀρχιδιάβολος ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ ἀνέκφραστη χαρά. Κύτταξε μὲ εὐμένεια τὸν πολυμήχανο ὑποτακτικό του, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο προστατευτικὰ καὶ μουρμούρισε:

—Νὰ καὶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ ἴσαμε τώρα: Τὸ ἀναθεματισμένο κρασί! Οἱ ἄνθρωποι, πρὶν τὸ ρουφήξουν, εἶνε πεταλοῦδες ἄκακες, προωρισμένες νὰ πετοῦν στὰ λουλούδια τοῦ Παραδείσου... Μὰ μόλις δοκιμάσουν τὸ ἡδονικὸ καὶ ὕπουλο αὐτὸ δηλητήριο, τὸ κτῆνος ποὺ ἔχουν ὅλοι μέσα τους ζωντανεύει, δυναμώνει, φουρτουνιάζει, κυριαρχεῖ κατόπιν στὴν ψυχή τους καὶ μοῦ τοὺς καταντάει μιὰ θαυμασία προμήθεια γιὰ τὰ καζάνια μου!... Εὐλογημένο γιὰ μένα νᾶσαι, κρασάκι καταραμένοι!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

φίλησε μ' ἕναν τρελλὸ καὶ τρυφερὸ ἔρωτα.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὥρισαν τὴ μέρα τῶν ἀρραβώνων τους.

7.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἡ κ. Ντογκὰρ τοὺς ὑποδέχθηκε στὸ τραπέζι μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

—Ἔχω σπουδαῖα νέα! τοὺς εἶπε. Ἡ Λότταε δὲν θέλει πειὰ νὰ πάρη διαζύγιο. Ἀνακάλυψε, ὅτι κάποια γυναῖκα εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἡ Λότταε κάθε πρωῖ παίρνει τὴν ἀλληλογραφία του ἀπὸ τὸ γραμματοκιβώτιο καὶ σήμερα ἀνακάλυψε μέσα σ' αὐτὴν ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα. Φανταθῆτε, ὅτι ἦταν γραμμένο μ' ἕνα κόκκινο κραγιόνι τῶν χειλιῶν! Καὶ ξέρετε; Δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἄνδρα της. Μὰ εἶνε τώρα ὑπερήφανη γι' αὐτὸν καὶ φοβᾶται μήπως τῆς τὸν κλέψει καμμιὰ γυναῖκα!... Φυσικά, δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι πειὰ νὰ τὸν χωρίση...

—Καὶ ζοῦν εὐτυχισμένα; τὴ ρώτησε ἡ Ἄννα.

—Σὰν κι' ἐσᾶς! τῆς ἀπάντησε ἡ πονηρὴ κ. Ντογκάρ, ποὺ εἶχε καταλάβει ἀπὸ μέρες τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους. Κι' ἔτσι ἡ Ἄννα κι' ὁ Σεμπέ, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ σχόλια, ἀναγκάσθηκαν ν' ἀρραβωνιασθοῦν τὴν ἄλλη μέρα στὸ Σαὶν Μόριτς.